

## Gamla berättar!

Vi samlade ibland lite äldre personer ibland i vårt hem för att kanske glädja dem och för att höra historier och händelser från svunnen tid. En gång var en amanuens från Lund för att höra på o samla gamla ord och uttryck.

Denna gång var en man med som hette Anders Nilsson. Han bodde i ett gammalt torp i Högehults skogar. Det var något särskilt med honom.

Han kunde bota ormbett. Han skar ut en jordtova ur marken som han lade på svullnaden och värken försvann liksom svullnaden, men han mumlade något också. Jag vet inte om det är sanning, men jag har hört det av två stycken som har blivit hjälpta. Men det låter konstigt.

Högehultaren talade om att han en gång varit ute i skogen o där råka han träffa "Skogsnuvan". De va ett farligt grannt fruentummer o fin va hon, fin klänning o ett långt grannt hår, hon sto en bit ifrå me. Så vinka hon på me o smila, så gick hon baklänges ja jag gick ätte na, de gick inte så fort för ja e ju halter. Ja ville ju se va de var för en. Men rätt som de va så vände hon sej om o ryggen va som ett bagetru o huvudet såg rysligt ut, o hon för åstad mä ett rysligt räled o högt skratt, så försvann hon in i skogen. Jag satte mej på en sten, för ja hade blivit trött å rännaned, så märkte jag att ja blitt vilse. Men så vände jag tröjan mä fodret utför, sen hitta ja snart hem igen.